

Nulli creaturæ hæc Christi potestas est communicabilis, s. 2.
Eam habuit a primo incarnationis instanti, ib.

PRÆCEPTUM, CHRISTO IMPOSITUM PRÆCEPTUM.

Quid significet, quidque de ejus essentia, d. 43 s. 1.
Nec comminatio, nec coactio de ratione præcepti, ib.
Ejus transgressio vel libera ommissio semper prava, ib.
Negativa et affirmativa præcepta qualiter obligent, d. 37, s. 5.

Præceptum quid extrinsecum est, solum ex parte objecti movens, ib.

Efficet actum necessarium ad honestatem morum, et debitam conjunctionem cum ultimo fine, d. 43, s. 1.

Non datur de necessariis, d. 37, s. 4.

Inter præceptum, et prædefinitionem differentia in ordine ad libertatem, s. 3.

Christus fuit capax præcepti, et qualis, d. 43, s. 2.

Præceptum Christo impositum quomodo ipsius libertati non deroget, d. 37, s. 3.

Probabile est non habuisse Christum potentiam physicam transgrediendi præcepta negativa, quod non est ita in affirmativis, ib.

Probabile est habuisse præceptum determinans omnes circumstantias, ib.

Si Christus voluntarie, etiam per puram omissionem, non impletet præceptum, peccaret, ib.

Non habuit Christus præceptum amandi Deum, s. 4.

Habuit tamen redimendi genus humanum per passionem et mortem suam, s. 5.

Et quale fuerit, d. 44, s. 4.

PRÆDESTINATIO, PRÆDESTINATIO CHRISTI.

Proprie tribuitur supposito, d. 50, s. 4.

Dupliciter aliquid prædestinari dicitur, d. 49, s. 4.

Tria in cujusvis prædestinatione consideranda, ib.

Inter objectum et terminum prædestinationis mutus est ordo, ib.

Supponit scientiam futurorum conditionatam, non absolutam, d. 4, s. 12.

Quid prædestinatio apud D. Thomam, ib.

Prædestinatio et glorificatio quomodo pendeant ex meritis, d. 5, s. 1.

Versatur circa res singulares cum circumstantiis earum, s. 3.

Prædestinationis ordo ex Paulo ad Hebræos secundo declaratur, s. 2.

Idem ipsum late explicatur, d. 51, s. 4.

Prædestinatio qualiter sub meritum cadere possit, ib. Nemo illam mereri potest, nisi mereatur omnes effectus ejus, ib.

Christus in quantum homo, ab æterno prædestinatus, imo et unio cum humana natura, d. 49, s. 4.

Christus simpliciter dici potest prædestinatus, quod de filio Dei non dicitur, nisi cum relatione ad aliquem terminum, d. 50, s. 1.

Christus, licet non factus, prædestinatus tamen filius Dei naturalis, quomodo; Verbum non item, s. 2.

Primario prædestinatus ad unionem hypostaticam, secundario ad beatitudinem, et a'ia dona gratiæ, s. 3.

Christus primus prædestinatus, licet cum ipso alii prædestinati fuerint, et quomodo, d. 5, s. 2.

An peccati prævisionem prædestinatus incarnandus, salvator, justificator et glorificator, redemptor autem non nisi in potentia, s. 3.

Admisso tamen quod etiam in actu, non fit Verbum, deficiente peccato, non incarnandum, s. 5.

In primo signo rationis, quo Christus est prædestinatus, non est completa tota ratio prædestinationis, ib.

Christus causa exemplaris et finalis prædestinationis aliorum, d. 5, s. 2.

PRÆDESTINATUS.

Prædestinatorum electio præcessit in Deo permissionem peccati, d. 5, s. 3.

Nullus prædestinatus mereri potuit totam suam prædestinationem, ib.

Prædestinatis non datur gratia propter merita, sed ut illa habeant, d. 30, s. 3.

Causa salutis prædestinatorum incarnatio, non vero medium, d. 42, s. 1.

Prædicatum includens imperfectionem repugnantem ei, quod est per se talem, non potest de ipso dici per participationem, d. 49, s. 2.

Princeps interdum suis legibus obligatur, d. 42, s. 1.

PRIORITAS, ET PRIUS.

Prioritas rei vel rationis latius patet quam independentia, d. 5, s. 1.

Prioritas naturæ, et ea a qua aliquid non convertitur subsistendi consequentia, diversæ, ib.

PROPHETIA.

Ante Christum plurimæ, post ipsum nullæ, omnes enim per ipsum et in ipso impletæ, d. 1, s. 2.

Sæpe effectus explicat prophetiam, ib.

Quid sit, et in quo a fide distinguatur, d. 21, s. 1.

Unde ejus perfectio sumenda, ib.

Propheta vere fuit Christus, et plus quam Propheta, s. 2.

Habuit prophetiæ donum permanentem, ib.

PRUDENTIA.

Auriga est aliarum virtutum, in practica cognitione consistens, d. 30, s. 1.

Fuit in anima Christi ab instante suæ creationis, ib.

PULCHRITUDO.

Ex quibus consurgat, d. 55, s. 2.

Cum modestia conjuncta quemcumque maxime ornat, d. 32, s. 2.

Fuit perfectissimo modo in Christo, ib.

Q

QUALITAS.

Qualitas nulla creata esse potest causa principalis miraculorum, imo nec natura sua ad illa efficienda instrumentum, d. 31, s. 4.

Qualitas corporea non potest efficere naturali vi sua formas spirituales, s. 6.

Nec spiritualis habet naturalem proportionem aut habitudinem ad corpus, ib.

R

REGNUM TEMPORALE CHRISTI.

Christus non fuit rex temporalis Judæorum, nec habuit aliquod jus ad illud, d. 48, s. 1.
Habuit in universum orbem dominium temporale indirectum, ib.

RELATIO, RELATIO DIVINA.

Relationis existentia nihil aliud est quam actualis entitas relationis, d. 11, s. 2.

Relatio divina, licet unum constituat cum essentia, non tamen per illum essentia existit, s. 3.

Dicit perfectionem infinitam in suo genere, non tamen simpliciter, ib.

Includit subsistentiam relativam, d. 12, s. 2.

Non sunt de conceptu essentiali essentia, bene tamen essentia de conceptu ipsarum, d. 4, s. 6.

Cur terminare possint unionem hypostaticam, non visionem beatificam, d. 12, s. 1.

Relationes accidentales habent inesse divinæ subsistere, d. 11, s. 4.

Relationis humanitatis ad Verbum, quod fundamentum, d. 8, s. 3.

Relatio unionis alia est a relatione unitatis, ib.

Relatio similitudinis, vel æqualitatis inter divinas personas, rationis est, ib.

Qui relationes prædicamentales admittit, realem ex parte humanitatis ad Verbum admittat necesse est, ib.

Relatio realis creata habet distinctam existentiam ab existentia subjecti, ib.

Relatio non potest esse subsistendi ratio, d. 6, s. 2.

Relationes inter Deum et creaturas quales sint, d. 7, s. 5.

RELIGIO.

Etsi erga Deum versetur, cur non virtus Theologica, d. 51, s. 1.

Semper respicit aliquid creatum, ut proximam materiam, s. 2.

Actus aliarum virtutum a religione, in quantum assumuntur ad exhibendum Deo honorem, induunt rationem adorationis, ib.

Eadem est virtus religionis, quæ etiam propter diversos titulos Deum adoratur et colitur, s. 3.

Omnis actus a religione procedens, dicitur continere cultum patriæ, d. 53, s. 3.

Non tamen est necesse quod semper dirigatur in rem intellectualem, d. 54, s. 6.

Non solum impletio, sed et ipsa emissio voti, est actus religionis, d. 51, s. 2.

RELIQUIÆ SANCTORUM.

Eis veneratio debita, d. 55, s. 1.

Veneratio Ecclesiæ Romanæ et aliarum, erga sanctorum reliquias, ib.

Varia miracula earum virtute facta, ib.

Solum adorantur propter moralem dignitatem quam ex habitudine ad personas quarum fuere, participant, s. 2.

Ul conjunctæ personis, et eadem qua ipsæ adoratione coli possunt, ib.

Imo et seorsum adoratione inferiori, et respectiva, ib.

Hic reliquiarum cultus qualiter religiosus, ib.

Earum venditio simoniaca, ib.

Ut reliquiæ aliquæ publice ab Ecclesia colantur, quid necessarium, ib.

Quid ut private, ib.

Quomodo absolute et sine conditione adorari possint, ib.

Corpus ejusdem Sancti cur in duobus locis esse aliquando existimetur, ib.

Sanctorum reliquias privatim possessas secum devotionis gratia portare licitum ac pium, ib.

REMISSIO PECCATI.

Ad obtinendam remissionem peccati extra sacramentum, necessaria est dilectio Dei super omnia, d. 4, s. 8.

Fit per aliquam formam inhærentem, nec de facto confertur, nisi per infusionem gratiæ et justitiæ, ib.

Possunt tamen de potentia absoluta ab invicem separari, ib.

Absolute loquendo gratis datur, etsi peccator imperfecte satisfaciatur.

Non est a Christo ut operante per voluntatem humanam, sed a solo Deo, d. 31, s. 5.

Remissio pœnæ in purgatorio, si per indulgentias vel per vivorum satisfactiones fiat, ex meritis Christi est; secus si per condignam satisfactionem, d. 40, s. 2.

S

SACERDOS, SACERDOTIUM, CHRISTUS SACERDOS.

Dicit essentialem ordinem ad sacrificii oblationem, vel ad actum sibi maxime proprium, d. 46, s. 1.

Sacerdotis munus quod, s. 4.

Qui sacerdotes, et quale sacerdotium in lege naturæ, d. 47, s. 1.

Christus vere et proprie sacerdos, d. 46, s. 1.

Non ut Deus, sed ut homo, vel ut Deus homo, ib.

Seipsum in sacrificium obtulit, et qualiter hæc oblatio ab oblatione martyrii differat, ib.

Quo pacto sacerdos et victima dicendus, s. 3.

Christi sacerdotium diversæ et longe perfectioris rationis, quam sacerdotium legis novæ, veteris et naturæ, quæ sacerdotia invicem comparantur, ib.

Dicit solam potestatem et dignitatem convenientem naturæ ratione unionis, characterem, vel aliam qualitatem nullam ponit, ib.

In suo vero genere importat infinitam quamdam dignitatem, ib.

Christus sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech, in ratione representati et representantis, s. 4.

Non tamen secundum ordinem Aaron, ib.

SACRAMENTA.

Qua ratione ex latere Christi proflexerint, d. 39, s. 3.

Organa sunt, per quæ merita Christi nobis applicantur, d. 41, s. 2.

Quivis sacramentorum effectus præmium est meritum Christi, ib.

In lege Evangelica cultus sacramentorum adorationem patriæ continet, d. 46, s. 3.

SACRIFICIUM.

Varie hujus nominis acceptiones, d. 46, s. 1.

Quod proprie sacrificium dicatur, ib.

Solius Dei proprium, d. 51, s. 4.

- Christo enim ratione humanitatis non offertur, d. 53, s. 2.
Est essentialiter adoratio, 52, s. 4.
Sacrificia, quæ inter se essentialiter distinguuntur, si a religione imperentur, solum materialiter differunt in ratione divini cultus, d. 51, s. 4.
- SANCTIFICATIO, ET SANCTUS.**
Sanctificationis nomine quid intelligendum, d. 14, s. 1.
Sanctum, justum, et gratum Deo esse quam vim includat, d. 18, s. 1.
Christi sanctificatio duo dicit, ib.
- SANGUIS, SANGUIS CHRISTI.**
Non est pars corporis humani, neque informatur anima, d. 15, s. 5.
Sanguinis officia in animali, s. 6.
Futurus est in corporibus resurgentium, d. 14, s. 4.
Sanguinem assumpsit Verbum, et propter quas rationes, d. 15, s. 6.
Totus sanguis qui fuit in Christo, etiam in passione effusus, unitus fuit Verbo, ib.
Una ejus gutta sufficiens pretium nostræ redemptionis, et qualiter, d. 4, s. 4.
Habit infinitum valorem, et unde, d. 15, s. 6.
Non necessario in resurrectione assumpsit omnem sanguinem quem habuit in vita, ib.
- SANHEDRIM.**
Sanhedrim concilium Hebræorum quale, et unde duxit originem, ib.
In eo primarii iudices fuere ex tribu Juda, d. 4, s. 1.
In eo primarii iudices fuere ex tribu Juda, ib.
Extinctum est ab Herode, ib.
- SATISFACTIO.**
In quo formaliter consistat, d. 4, s. 6.
In quo a restitutione differat, ib.
In quo a merito, ib.
Conditiones ad satisfactionem requisitæ, ib.
Satisfactionis acceptatio quid, et ad quid necessaria, s. 5.
Acceptatio Dei necessaria est in omni satisfactione ipsi facta, ib.
Qualiter vero cum aliis satisfat, requiratur, ib.
Satisfaciendi duplex modus, ib.
Satisfactio pro peccato fit proprie a Deo, ut Deus, ib.
Nec inter æquales fieri, neque ab ipso offendente necesse est, s. 6.
Qualiter non fundetur in gratia offensi, ib.
Qualiter fieri ex bonis creditoris, vel ab illo acceptus non deroget rationi justitiæ, ib.
Qualiter fieri debeat ex bonis alias indebitis, ib.
Satisfactio puræ creaturæ unde habeat non posse adæquari, nec ex justitia reddere æquale pro offensa, s. 7.
Ad satisfactionem major valor requiritur quam ad meritum, d. 8.
Viribus naturæ non potest homo satisfacere pro veniali, licet ex gratia possit, non tamen ex rigore justitiæ, nec tamen exacte, ut Christus, s. 41.
Satisfactionem nostram fundari in meritis Christi quid sit, d. 8, s. 4.
Et qualiter satisfactio Christi nostra dici possit, ib.
Non satisfacimus ex rigore justitiæ, licet debeat ex justitia acceptari nostra satisfactio, ib.
- Satisfactionis valor qualiter ex dignitate personæ sumatur, s. 4, s. 3.**
Valor satisfactionis Christi infinitus ex infinita persona desumptus, s. 4.
- SCIENTIA. SCIENTIA DEI, ET CHRISTI.**
De singularibus ut de Deo et Christo dari potest Prefat.
Scientiæ objectum duplex, materiale et formale, d. 27, s. 1.
Per inventionem comparata, ab eo quæ per doctrinam, qualiter differat, d. 30, s. 2.
Scientia simplicis intelligentiæ et visionis unde distinguantur, d. 5, s. 1.
Scientia visionis et conditionata quid sint, et quomodo distinguantur, d. 4, s. 12.
Conditionata fuit in Deo ante omnem operationem voluntatis, d. 5, s. 3.
Omnemque actum ad prædestinationem pertinentem, d. 41, s. 4.
Non præcognoscitur per ea peccatum, antequam sit permissum, d. 5, s. 3.
Non vocatur simpliciter præscientia futurorum, d. 4, s. 12.
Ad scientiam simplicis intelligentiæ pertinet, et quam necessaria, d. 5, s. 1.
Scientia conditionata meritorum non est ratio eligendi prædestinatos, sed tantum conditio, ib.
Potuit eam Deus communicare animæ Christi, d. 26, s. 4.
Merito autem non potuit cadere, d. 41, s. 4.
Eam D. Thomas admittit, d. 5, s. 6.
Omnis scientia futurorum contingentium habet in se ipsa indifferentiam quamdam ex parte objectorum, sine reali variatione sui, s. 5.
Scientia infusa dupliciter dici potest; idem quod indita, d. 24, s. 4.
Tripliciter infunditur, d. 27, s. 5.
Non est discursiva, estque una simplex qualitas, d. 28, s. 2.
Quid quod habitum addat, d. 29, s. 4.
Varios et multiplices actus habet, d. 28, s. 1.
Christi anima per increatam scientiam nihil scivit, d. 24, s. 1.
Christus habuit scientiam connaturalem animæ humanæ, et quam, d. 25, s. 2.
Beata, et naturalis in Christi anima quæ, et quanta, ib.
Habit item infusam habitualement, ab illis distinctam, ab instanti suæ creationis, s. 3.
Quin cum acquisita confundatur, d. 27, s. 4.
Et in quo ab ea differat, d. 30, s. 2.
Quæ, ut terminatur ad res naturales, perfectior est angelica, ib.
Processit a Deo solum ut auctore gratiæ, ib.
Quo differat a scientia Angelorum in effectibus cognoscendis, s. 4.
Qualiter ea uti Christus potuerit cum conversione ad phantasmata, d. 28, s. 2.
Juxta capacitatem obedientialem est illi infusa, d. 29, s. 1.
Per eam cognoscit omnes res naturales, quas Angeli per species inditas, d. 27, s. 2.
Singularia, intuendo eorum existentias, ib.
Cogitationes cordium, ib.
Futura contingentia, ib.
Res item præteritas, ib.

- Omnes creatas supernaturales, per proprias species, in proprio genere, ib.
Deum ipsum quoad unitatem et attributa essentialia, s. 4.
Imo et mysterium Trinitatis quantum ad an est, et perfectius quam per fidem cognoscatur, ib.
Non omnes autem effectus possibiles, cognovisse probabilius est, ib.
Scientia beata animæ Christi ejusdem speciei, longe tamen perfectior visione aliorum beatorum, d. 26, s. 1.
Potuit ei perfectior de potentia absoluta communicari, s. 4.
Non impedit actum scientiæ infusæ, d. 28, s. 1.
Scientia acquisita animæ Christi ejusdem rationis cum connaturali animæ humanæ, d. 30, s. 1.
Ea cognovit res omnes materiales et immateriales, substantias et accidentia, ib.
Scientia tota naturalis animæ Christi a principio creationis indita, 2.
Scientia experimentalis dupliciter in Christo, non tamen a principio creationis animæ, sed discursu temporis in ea proficit, ib.
Scientiam visionis habuit Christus respectu suorum actuum quin ejus libertati deroget, d. 37, s. 1.
- SCEPTRUM.**
Sceptrum apud Hebræos regiam potestatem designat, d. 1, s. 1.
Quomodo manserit in tribu Jud, ib.
- SCRIPTURA.**
Scripturæ cum agunt de rebus nostræ fidei, et regulariter, in omni proprietate intelligendæ, dum absurdum non sequitur, d. 4, s. 4.
Scriptura comprehendit omnem regulam infallibilem fidei, s. 3.
Modus loquendi Scripturæ de fine et motivo incarnationis explicatur. Cur raro explicat rationes consilii et voluntatis divinæ, d. 5, s. 4.
- SERVITUS, ET CHRISTUS SERVITUS.**
Servitus alia naturalis, alia per peccatum contracta, d. 44, s. 1.
Servitutis relatio in positiva habitudine consistit, ib.
Relatio servitutis ad Deum in quo fundetur, ib.
Negatio communicationis in bonis non est necessaria ad servitutem, nec omnimoda carentia juris ad bona domini; sed qualis, ib.
Servitus aliquid addit supra obedientiæ subjectiōnem, et quid, ib.
Servitus ad homines per adoptivam filiationem excluditur, quæ vero ad Deum, etiam cum naturali filiatione compatitur, s. 2.
Denominatio servi maxime a denominatione creaturæ differt, ib.
- CHRISTI SERVITUS.**
Christus ut homo est, et appellari proprie potest servus Dei, d. 44, s. 1.
Ostenditur ex Testamento Veteri, ib.
Ex Novo, ib.
Ex Patribus, ib.
Qua certitudine tenendum, ib.
Varia loca Sanctorum, specialiter Damasceni, de hoc exponuntur, ib.
Christus, in quantum, bene dicitur servus sui ipsius,
- sine tali addito implicito vel explicito, nec sui, nec Dei, nec Patris, aut Spiritus sancti, ib.
- SERMO.**
Sermo scientiæ et sapientiæ, quæ gratia sit, et quomodo Christo convenerit, d. 21, s. 2.
Idem de sermonum interpretatione ostenditur, ib.
- SPECIES.**
Necessaria est ad cognitionem intuitivam, d. 27, s. 1.
Solum requiritur ut efficiat tanquam instrumentum intellectus, d. 24, s. 1.
Eadem infusa sufficit representare naturam cum omnibus individuis; imo et infinitas species sub uno genere, d. 27, s. 2.
Species infusæ Christo qualiter representaverint sanctissimam Trinitatem, s. 5.
Species infusæ Christo, non una, sed plures sunt, et universales connaturalibus intellectui humano, imo et angelico, d. 29, s. 2.
Per illas infinita representantur, ib.
Species quæ scientiæ, et quæ experimento deserviunt, in quo differant, d. 30, s. 2.
- SPES, SPES IN CHRISTO.**
Spei objectum quale, d. 18, s. 4.
Christus non habuit actum spei de animæ beatitudine, secus de gloria corporis, qui actus proprie a virtute spei elicitur, ib.
Qualiter maneat in bratis, ib.
Spei appetitus fuit in Christo, sicut desperatio sensibilis, d. 34, s. 3.
Esse potest cum certitudine mali futuri, ib.
- SPIRATIO ACTIVA.**
Spiratio activa non constituit personam, d. 11, s. 4.
Non est accidens, licet adveniat personis constitutis, s. 2.
- SPIRITUS SANCTUS.**
Spiritus Sanctus movens quantum conferat ad meritum, d. 4, s. 7.
Nunquam dicitur minor Patre, d. 7, s. 2.
Vide Pater æternus.
- SUBJECTIO, SUBJECTIO CHRISTI.**
Subjectiōnis nomen quid importet, d. 42, s. 2.
Legi Dei æternæ seu naturali Christus fuit subjectus, nulli alii positivæ, licet id non repugnaverit, d. 43, s. 2.
Minor Patre non potest dici, nisi in quantum homo, subjectus verò s'c, d. 43, s. 1.
Non autem dicitur subjectus sibi vel Verbo, nisi cum addito, s. 4.
- SUBSTANTIA.**
Substantiam supernaturalem dari qua ratione repugnet, d. 34, s. 6.
Si Deus uniretur hypostatice substantiæ supernaturali, tale suppositum duplici titulo esset Filius Dei naturalis, nullo adoptivus, d. 49, s. 2.
- SUBSISTENTIA.**
Subsistentiæ nomen quid significet, d. 11, s. 3.
Est modus per se existendi, ib.
Subsistentia, suppositivitas et personalitas idem in creaturis, ib.
Subsistentia absoluta quid, ib.

Subsistentia ut sic, et multo minus Verbi, principium operandi non est, sed terminus naturæ, d. 4, s. 4.
 Subsistentia Verbi adæquate et convertibiliter est idem cum Verbo, ib.
 Non est prior existentia propriæ naturæ, nec se habent ut potentia et actus, d. 8, s. 1.
 Est tamen modus existentiae, ib.
 Non attingitur immediate ab aliquo agente, sed ex ipsa natura resultat, per actionem distinctam, et separabilem a productiva naturæ, ib.
 Non pertinet ad complementum humanæ naturæ, nec hominis ut homo est, ib.
 Subsistentia propria et modus unionis non opponuntur, ib.
 In Deo est una absoluta, quæ formaliter est perfectio simpliciter, ib.
 Subsistentia Verbi, cum non sit modus, qualiter vere cum creata natura componat, ib.
 Subsistentia aliquo modo causat accidentales perfectiones unde in substantiis et accidentibus omnibus supponitur, et in Christi anima prius fuit unio ad illam, quam aliqua accidentaliter perfectio, d. 10, s. 2.
 Estque conditio requisita ad accidentium sustentationem, d. 17, s. 5.
 Absoluta incommunicabilis non est in Deo, d. 11, s. 3.
 Secus communicabilis, quæ cum tribus relativis quibuscum stare potest, in ipsisque includitur intime, quaternarium numerum non conficit, s. 4.
 Qui negant in Deo communem subsistentiam, hypostasim intelligunt, ib.
 Cur tres subsistentias potius quam tria esse in Deo asseramus, ib.
 Ulterior terminus qualiter subsistentiæ repugnet, ib.
 Subsistentia et relatio qualiter in Deo idem, d. 12, s. 1.
 Communicari potest, non communicata persona, ib.
 Subsistentia creata cur per incretam suppleri possit, non creata intellectio per incretam, d. 24, s. 2.
 Subsistentia seu personalitas naturæ creatæ non est de ejus essentia, d. 36, s. 1.
 Ab humanitate Christi separari potuit, manente propria existentia, ib.

SUPPOSITUM.

Quid significet, d. 8, s. 3.
 Quid supra naturam addat, d. 6, s. 4.
 Suppositi unitas major quam naturæ ex materia et forma compositæ, d. 9, s. 1.
 Creatum alienam naturam hypostatice nequit sustinere, d. 13, s. 3.
 Suppositum et persona in Christo idem, d. 7, s. 3.
 Re unum, sed in duplex per conceptus partibile, ib.

T

TEMPLUM.

Posterius priori in structura ignobilius, ob Christi Domini præsentiam illustrius redditum, d. 1, s. 3.
 Illud in priori adventu Christus ingressus, non in posteriori, ib.
 Ab Herode secundum templum constructum est, ib.
 Templum in Jerusalem sub Cyro inchoatum, et altare erectum, d. 6, s. 1.

Consuetudo dicandi templa Sanctis quam antiqua et laudabilis, d. 52, s. 1.

TERMINUS.

Termini a quo et ad quem incarnationis, vide Incarnatio.

THEOLOGIA.

Theologia tripliciter Deum considerat, in se, in creaturis, ut finem ultimum, Præfat.
 Consideratio de incarnatione ad Theologum quibus modis attingat, ib.
 Theologia quomodo vitam et mortem Christi tractet, ib.

D. THOMAS.

D. Thomas præclarus itineris Theologici dux, Præfat.
 Mens D. Thomæ de interiori adoratione perpenditur, d. 51, s. 2.

TIMOR, TIMOR IN CHRISTO.

Timoris donum in Christo et beatis, d. 20, s. 2.
 Timoris varii modi, ib.
 Timor reverentialis et castus, quid et qualiter in Christo, ib.
 De ratione timoris, quæ fuga, d. 34, s. 3.
 Timoris actus dupliciter haberi potest, ib.
 Timuit Christus malum quod est in morte, ib.
 Malum facile, sed non honeste vitabile, potest esse timoris objectum, ib.

TRINITAS.

Trinitatis mysterium in quo consistat, d. 11, s. 3.
 Nostræ fidei est fundamentum, s. 1.
 Alterius, d. 3, s. 1.
 Trinitatis personæ sunt idem in natura majori unitate, quam qua hypostatice uniuntur, licet ipsæ non uniantur, d. 7, s. 4.
 Trinitatis opera ad extra indivisa, d. 10, s. 1.
 Est causa efficiens principalis gratiæ, ib.
 Nomen qui est, convenit Trinitati ratione unius existentiae, d. 11, s. 1.
 Trinitas non habet propriam efficientiam supra personam Verbi, d. 10, s. 1.
 Trinitas non est incarnata, d. 12, s. 1.
 Est tamen speciali modo in humanitate, ib.
 Trinitas est infinita simpliciter, et quælibet ejus persona; et unde, d. 11, s. 3.
 In Trinitate non multiplicantur concreta, nisi multiplicatis formis, s. 4.
 Unaquæque persona est Deus, et omnes tres unus tantum Deus, d. 13, s. 4.
 Non tamen omnes tres unum simpliciter, d. 35, s. 4.
 Trinitatis mysterium omnibus occultum; incarnationis etiam notum ipsi soli Trinitati, d. 25, s. 3.
 Prædicata quæ conveniunt Deo ab æterno communia sunt toti Trinitati, secus quæ per naturam assumptam, d. 35, s. 4.

TRISTITIA, TRISTITIA IN CHRISTO.

Tristitiæ objectum quod, d. 34, s. 3.
 In Christo tristitia fuit ratione sui et aliorum in utraque portione voluntatis, ib.
 Tristitia et gaudium simul in Christo fuerunt, et qualiter, miraculose tamen.

U

UBIQUETARIUM.

Ubiquetariorum error, et absurda et falsa fundamenta, d. 32, s. 4.
 Hujusmodi ubiqualitatem repugnare rei creatæ ostenditur, ib.
 Alius error Ubiquetariorum de idiomatum communicatione refellitur, ib.
 Veneratio et cultus idem fere quod honor significant, et eodem modo se habent ad adorationem, d. 51, s. 1.

UNIO, UNIO HYPOSTATICA.

Conveniens fuit Dei bonitati, d. 2, s. 4.
 Non debuit communicari multis, ib.
 Ex parte humanitatis finitum quid, ib.
 Uniri in persona est ita personæ alicui uniri, ut novam personam non constituat, distinctam ab ea cui fit unio, d. 6, s. 2.
 Cur in persona, et non in natura facta sit, ib.
 Unio secundum subsistentiam demonstratur esse substantialis, d. 7, s. 3.
 Unionem factam esse in hypostasi est eam talem esse, ut ex ea resultat una hypostasis Christi duplici natura subsistens, s. 1.
 Unionis terminus non fuit natura ex divinitate, et humanitate conflata, s. 2.
 Resultans ex unione, fuit compositum ex natura creata et persona increata, s. 5.
 Unio hypostatica est relatio inter has duas naturas, secundum quod conveniunt in una persona, ib.
 Unio, assumptio, humanatio, et incarnatio quomodo differant, ib.
 Unio humanitatis ad Verbum non est creatio, d. 8, s. 1.
 Est tamen creationis quasi complementum, d. 17, s. 1.
 Per unionem factus est in humanitate quidam substantialis modus, qui necessario desineret esse, si ea a Verbo separaretur, d. 8, s. 3.
 Unio humanitatis ad Verbum est omnino idem cum dependentia a Verbo, ib.
 Nihil reale ponit in Verbo, d. 10, s. 2.
 Magis perficit creatam naturam, quam propria subsistentia, s. 3.
 Omni unione major, et perfectissimum opus gratiæ, d. 9, s. 1.
 Ab unione per gratiam, et beatifica in quo differat, s. 2.
 Simpliciter dicenda supernaturalis, magis quam gratia et visio beata, ib.
 Et quælibet alia re supernaturali, d. 29, s. 4.
 Cum sit ipsa gratia quomodo facta per gratiam, d. 9, s. 2.
 Unio omnis creaturæ ad Deum est accidentaliter, præterquam in Christo, d. 12, s. 2.
 Hypostatica non est facta ad subsistentiam essentialiter, ib.
 Nequit tamen intelligi sine aliqua subsistentia, d. 13, s. 1.
 Et primo hac per se ad illam terminatur, d. 14, s. 2.
 Nulla facta est præterquam in Verbo, d. 13, s. 4.
 Ex partialibus modis unionis corporis et animæ, spirituali hoc, et materiali illo constat, d. 17, s. 5.

Ipsa non unitur hypostatice, sed est ratio qua aliud unitur, ib.
 Non tantum in anima et corpore, sed in ipsa humanitate composita facta est, ib.
 Solum confert dignitatem personalem, non pulchritudinem quam gratia habitualis, d. 18, s. 1.
 Non est principium physicum a quo habitualis gratia physice dimanet, s. 3.
 Elevat et nobilitat quidquid illi conjungitur, juxta cujusvis capacitatem, de. 22, s. 1.
 Nec confundit naturas, nec proprietates earum, d. 24, s. 3.
 Formaliter et per se ipsam non constituit humanitatem in actu primo ad aliquid supernaturale, etiam per modum instrumenti, d. 32, s. 4.
 Ubiunque est, eadem est, d. 33, s. 2.
 Cur amitti non possit, sicut habitualis, d. 33, s. 2.
 Nec dici potest adoptio, d. 49, s. 4.
 Et quomodo in hoc ab infusione gratiæ accidentaliter differat, ib.
 Unionis vox quid significet, d. 7, s. 5.
 Quot modis fieri queat, d. 8, s. 1.
 Unio realis non potest fieri, nisi ad actualem entitatem, in qua intrinsece includitur existentia, ib.
 Unio substantialis est conjunctio duarum rerum substantialium, per quam resultat una substantia composita, s. 2.
 Unio substantialis cur duas personas esse non possit, ib.
 Unio naturæ cum supposito substantialis est, cui non repugnat existentia creata ipsius naturæ, d. 39, s. 2.

UNIVERSUM.

Universi perfectio ex triplici rerum ordine, naturæ, gratiæ, et unionis hypostatice constat, d. 4, s. 12.
 Qui horum ordinum magis ad universi perfectionem necessarius, ib.
 Universi creatio et gubernatio eo tendit, ut numerus prædestinatorum impleatur, d. 5, s. 2.

V

VERBUM DIVINUM.

Verbum per incarnationem sine suæ potentiæ diminutione vel augmento factum est potens ad redimendum hominem, d. 3, s. 3.
 Per seipsum et secundum totam suam infinitatem est unitum humanitati, d. 4, s. 4.
 Verbum in se persona simplex est, Verbum incarnatum composita, d. 6, s. 2.
 Verbum vel divinitas pars Christi dici non potest, ib.
 Verbum cur in antiquis apparitionibus singulariter representatum fuerit, d. 7, s. 3.
 Verbi causalitas ad extra etiam in humanitatem, est tantum effectiva et communis omnibus divinis personis, d. 8, s. 1.
 Inter Verbum et naturam humanam est proportio, non naturalis, sed obedientialis, s. 4.
 Cur ex his fiat unum per se, non ex substantia et accidente, ib.
 Verbum quomodo magis sit in Patre, quam humanitas in Verbo, ib.
 Verbi sola persona ex divinis incarnata est, et naturam humanam assumpsit, s. 12.
 Cur inter alias ipsam incarnari convenientius, ib.